

# РЕШЕНИЕ

№ 36316

гр. София, 05.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в**  
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1137** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по подадена жалба на Г. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [улица], ап. 20, вх. Б, ет.1, чрез адв. М. Б. К. от САК, с адрес в [населено място], бул. „Ал. С.“ № 30А, ет. 2 (съдебен адрес), против Заповед № РД-02-33-11/21.01.2025 г. на Министъра на туризма, с която на основание чл. 107а от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя с ответника.

В жалбата са изложени подробни съображения за основателността ѝ и за незаконосъобразност на оспорената заповед. Посочва, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на правилата за издаването ѝ. Също така счита, че тъй като определеното в заповедта обезщетение, е изплатено едва след издаването на заповедта, то не е изпълнен фактическият състав на чл. 107а ЗДСл, който предвижда от една страна отправено и съответно прието предложение в 7 дневен срок, а от друга определеното обезщетение да бъде изплатено заедно с връчване на заповедта. Навежда твърдения за липса на фактически основания, мотивирали ответника да упражни правото на прекратяване. Също счита, че не е постигната целта на закона. Моли за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, жалбоподателят Г. А. Г. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К.. Адвокат К. иска съдът да уважи жалбата срещу заповедта, с която му е прекратено служебното правоотношение. От материалите, приобщени по настоящото дело се виждало, че предложението от 20.01.2025 г. е връчено с писмено заявление с предварително поставен изходящ номер. В предложението била посочена датата, на която да бъде прекратено служебното му

правоотношение, считано от 21.01.2025 г. Това му било връчено и съгласно същата дата, отново с предварително поставен входящ номер. Съгласието било изготвено още преди да бъде подписано от доверителя му. Моли съдът да приеме, че заповедта е постановена в нарушение на материалния закон. Моли съдът да отмени заповедта по съображения, изложени в жалбата иска срок за писмени бележки.

Ответникът МИНИСТЪРА НА ТУРИЗМА – редовно призован, се представлява от юрк. А.. Юрисконсулт А. иска съдът да приеме, че заповедта е законосъобразна, тъй като е спазен фактическия състав на чл. 107а от ЗДСл, поради което оспорената заповед, като издадена след съгласие от двете страни относно начина на прекратяване на размера на дължимото обезщетение е изцяло съобразена с материалноправните разпоредби. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От 2015 г. жалбоподателят е назначен за държавен служител в администрацията на Министерство на туризма, като считано от м. май 2022 г. заема длъжността директор на дирекция „Международна дейност и визови режими“.

На 20.01.2025 г. органът по назначаването, на основание чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл, отправил предложение, с изх. рег. № ЧР-Д-9/20.01.2025 г., за прекратяване на служебното правоотношение на Г. А. Г. срещу изплащане на петкратния размер на последната получена месечна основна заплата, което е обезщетение на основание чл. 107а, ал. 1 от Закона за държавния служител. В предложението е посочено, че в случай на непредоставяне на отговор в 7-мо дневен срок от получаване на предложението, органът по назначаването ще счете, че същото не е прието. Предложението е получено и подписано без възражения от жалбоподателя - заверен препис е предоставен от Министерството на туризма с депозираната комплектувана административна преписка.

Във връзка с предложението за прекратяване на служебното правоотношение, на 20.01.25 г. със заявление с вх. рег. № ЧР-Д-10/20.01.2025 г. от Г. А. Г. е депозирано писмено съгласие за прекратяване на служебното му правоотношение, при условията на чл. 107а от Закона за държавния служител. Заверен препис от изразеното писмено съгласие е предоставено от Министерството на туризма с депозираната комплектувана преписка. В заявлението, с което е депозирано изразеното писмено съгласие за прекратяване на служебното правоотношение, жалбоподателят саморъчно е посочил датата на прекратяване, считано от 27.01.25 г.

Със Заповед № РД-02-33-11/21.01.2025 г. на министъра на туризма, издадена на основание чл. 107а от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, като посочените причини за прекратяване са: по инициатива на органа по назначаване срещу уговорено обезщетение, което е равно на 5 /пет/ кратния размер на последната получена месечна основна заплата, съответстващо на отправеното предложение. Процесната заповед е връчена на служителя на 22.01.2025 г., а служебното правоотношение се прекратява, считано от 27.01.25 г.

В заповедта са посочени и дължимите обезщетения: уговореното обезщетение на основание чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл, равно на 5 /пет/ кратния размер на последната получена месечна основна заплата и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, на основание чл. 61 от ЗДСл: в размер на- 2 дни за 2023 г., в размер на 36 дни за 2024 г. и в размер на 3 дни за 2025 г.

Със заповедта е разпоредено, жалбоподателят да възстанови, на основание чл. 27, ал. 3 от

Наредбата за служебното положение на държавните служители, получената сума за представително облекло, установена пропорционално на неотработените дни за 2025 г., а Министерството на туризма е изплатило, с бюджетно платежно нареждане № E01455/30.01.2025 г., обезщетение по чл. 107а от ЗДСл на Г. А. Г. в размер на 20 610 лв.

Видно от представения към настоящото възражение фиш, за месец януари 2025 г. на жалбоподателя е изплатено:

- основна заплата за отработени 14 дни за месец януари 2025 г.;  
допълнително възнаграждение за постигнати резултати (ДВПР) за м. октомври, ноември и декември 2024 г.;
- възнаграждение за ползване на 3 дни платен годишен отпуск;
- обезщетение по „б.107а от ЗДСл;
- обезщетение за неизплатен отпуск по чл. 61 от ЗДСл.

С ведомост - междинна справка (осчетоводена) - извлечение, издадена на 31.01.2025 г. от банка „ДСК“ ЕАД са изплатените възнаграждения на служителите на Министерство на туризма за м. 01.2025 г. и извлечение от масовия файл на изплатеното месечно възнаграждение за януари 2025 г. е видно, че е изплатена сума на Г. А. Г., в размер на 13 662.97 лв., която представлява сбор от всички изплатени суми, съгласно представения фиш, с изключение на обезщетението по чл. 107а от ЗДСл.

Съгласно посочените документи, на жалбоподателя е изплатена общо сума в размер на 34 272.94 лв., представляваща обезщетение за прекратяване на правоотношението му на основание чл. 107а от ЗДСл, обезщетение за неизползван размер на платен годишен отпуск, възнаграждение за м. януари 2025г., включващо отработени 14 дни и ползван 3 дни платен годишен отпуск, както и ДВГТР.

Заповедта е връчена на 22.01.2025 г., а с платежно нареждане на 30.01.2025 г. е изплатено обезщетението по чл.107а от ЗДСл на Г. А. Г., в размер на 20 610 лв. На 31.01.2025 г. е изплатена основната заплата за отработени 14 дни от месец януари 2025 г., обезщетението за ползвания платен годишен отпуск, ДВПР за м. октомври, ноември и декември 2024 г., както и за обезщетението за неизплатен отпуск по чл. 61 от ЗДСл., видно от представената с настоящото възражение ведомост - междинна справка (осчетоводена) от банка ДСК ЕАД.

Заповедта е връчена на жалбоподателят на 22.01.25 г.

Жалбата е подадена на 29.01.25 г., чрез ответния орган.

По делото е разпитана свидетелката В. Д. Ф..

Свидетелката работи в Министерство на туризма от 2021 г., познава Г. А.. Знае, че е уволнен през м.01.2025 г. на основание чл.107 а от ЗДСл. Заявява, че предложението го е изготвила тя. Заявлението за съгласие не го е изготвила тя. Не може да каже кой го е изготвил. Предложенията били стандартни. Не знае дали Г. А. е изготвил заявление по съгласие за прекратяване на служебното правоотношение. Не си спомням кой е връчил предложението за прекратяване на служебното правоотношение. Предложението за прекратяване не го е връчила тя. Присъствала, но не си спомням кой му го е връчи. Било е връчено в неговия кабинета. Доколкото си спомня подписал се е два пъти собственоръчно. Видно от заявлението, той е написал дата 27.01.2025 г. Не отговаряло на истината, че заявлението „съгласие“ е предварително входирано с входящ номер, преди да бъде подписано. Заявлението „съгласие“ след като се входира при нея тогава се слага номер. Съгласно длъжностната характеристика на служителя и преките му задължения се възлагат задачите в министерството.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна

проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е заповед № РД-02-33-11/21.01.2025 г. на министъра на туризма, с която на основание чл. 107а от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Г. А. Г..

Компетентен да се произнесе по подадената жалба е АССГ, поради което с жалбата е сезиран надлежния орган.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, същата съдържа необходимите реквизити, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Оспорената заповед е издадена от министъра на туризма, който е компетентния орган, съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл. Министърът на туризма е органът по назначаване на държавния служител, тъй като дирекция „Международна дейност и визови режими“, в която жалбоподателят е бил директор, е в структурата на МТ. Поради това, като орган по назначението, министърът на МТ е и органът, който следва да прекрати служебното правоотношение на Г.. Предвид изложеното, заповедта е издадена от компетентен орган.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 108 от ЗДСл. В заповедта е посочен издателя на акта, неговият адресат, правното основание за прекратяване, а именно чл. 107а от ЗДСл, словесно са отразени мотиви за прекратяването, а именно по инициатива на органа по назначаването срещу уговорено обезщетение.

Съгласно посочените документи, на жалбоподателя е изплатена общо сума в размер на 34 272.94 лв., представляваща обезщетение за прекратяване на правоотношението му на основание чл. 107а от ЗДСл, обезщетение за неизползван размер на платен годишен отпуск, възнаграждение за м. януари 2025г., включващо отработени 14 дни и ползван 3 дни платен годишен отпуск, както и ДВГТР.

Заповедта е връчена на 22.01.2025 г., а с платежно нареждане на 30.01.2025 г. е изплатено обезщетението по чл.107а от ЗДСл на Г. А. Г., в размер на 20 610 лв. На 31.01.2025 г. е изплатена основната заплата за отработени 14 дни от месец януари 2025 г., обезщетението за ползвания платен годишен отпуск, ДВПР за м. октомври, ноември и декември 2024 г., както и за обезщетението за неизплатен отпуск по чл. 61 от ЗДСл., видно от представената с настоящото възражение ведомост - междинна справка (осчетоводена) от банка ДСК ЕАД.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до нейната отмяна. Правният спор се свежда до

материалната законосъобразност на оспорената заповед.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Между страните не е спорно, че жалбоподателят към момента на издаване на оспорената заповед е заемал длъжността директор на дирекция „Международна дейност и визови режими“. По делото не е спорно и това, че ответникът в качеството на орган по назначаването е отправил до жалбоподателя предложение за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл.107а от ЗДСл срещу обезщетение в размер на 5-кратния размер на последното получено от нея основно възнаграждение.

С процесната заповед, на основание чл. 107а от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, считано от 27.01.25 г., срещу обезщетение по чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл. в размер на 5-кратния размер на последната получена основна месечна заплата, преведена по банков път на 30.01.2025 г.

В послужилата като правно основание разпоредба на чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от шесткратния размер на последната получена месечна основна заплата. В ал. 2 на цитираната разпоредба е регламентирано, че ако държавният служител приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. От прочита на тези норми следва, че до прекратяване на служебното правоотношение на това основание се достига след като страните се съгласят за прекратяването и уговорят дължимото обезщетение, и същото бъде своевременно изплатено. Съгласието относно размера на обезщетението следва да е валидно изразено, да се съдържа в писменото предложение на органа по назначаването и в писменото съгласие на държавния служител.

Фактическият състав на разпоредбата на чл. 107а от ЗДСл изисква наличието на 3 предпоставки кумулативно - 1. валидно отправено предложение, 2. изрично прието предложение писмено от служителя в 7-дневен срок, като при бездействие от негова страна, законът приема наличието на воля за неприемането му и 3. изплащане на обезщетението по чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл заедно с връчването на заповедта. Липсата на която и да е от тези предпоставки води до незаконосъобразно издаване на административния акт.

Настоящият съдебен състав приема, че липсват втората и третата предпоставки за издаване на процесната заповед. Първо, следва да се приеме, че предложението за прекратяване на правоотношението е отправено именно от органа по назначаването, предвид на това, че жалбоподателят е назначен за държавен служител именно със заповед на министъра на туризма. Действително с цитираната от ответника заповед № РД-02-33-11/21.01.2025 г. на министъра на туризма е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, който е действал в кръга на предоставените му правомощия.

Съдът приема, че даденото съгласие за прекратяване на служебното правоотношение по този ред от страна на жалбоподателя е опорочено. В този смисъл следва да се посочи, че се споделят доводите на Г., че е изразил волята си в писменото съгласие под въздействието на стрес. Този факт се установява от доказателствата по делото, а именно изразено изрично съгласие в деня на отправеното предложение.

Съгласието за приемане на предложение от такова естество между страните по служебно правоотношение следва да бъде безусловно и свободно, като не следва да има никакво съмнение, както от страна на органа за целта на отправянето му, така и от страна на приемащия го служител относно мотивите му. Като единствена цел, с която

органът следва да отправи предложението, е да се прекрати служебното правоотношение с изплащането на договореното обезщетение, но не и с друга цел, като например да се освободи мястото за друго лице, да се избегне налагането на наказание, да се влоши работната среда на служителя. Законодателят е предвидил срок от 7 дни, в който служителят има право да приеме или не предложението. Логически и от житейска гледна точка може да се направи обоснован извод, че решение от такова естество, което засяга трудовата заетост на лице през зимен период от годината – при настъпила финансова криза, породена от висока инфлация, трудно би било взето за няколко часа при свободно изразяване на волята си. Съгласието на Г. не е изписано ръкописно, а е принтирано с положен впоследствие подпис, което може да се приеме за индиция, че текстът е бил подготвен предварително на бланка от органа и депозиран на лицето за подпис. При това положение може да се направи обоснован извод, ако не за упражнен натиск от страна на органа по назначаване по отношение на държавния служител, то за изразяване на волята на служителя под въздействието на стрес /решение № 3387/08.03.2019 г. по адм. д. № 10004/2018 г. на ВАС, V отделение/.

На трето място, от доказателствата по делото безспорно се установява, че е нарушено императивното изискване на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл, регламентиращо третата предпоставка, а именно, че органът по назначаването е длъжен да заплати на държавния служител уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Заповедта е връчена на 22.01.2025 г., а с платежно нареждане на 30.01.2025 г. е изплатено обезщетението по чл.107а от ЗДСл на Г. А. Г., в размер на 20 610 лв.

Поради това, фактическият състав на разпоредбата на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл не е изпълнен, а оспорената заповед е издадена в нарушение на материалноправните норми на ЗДСл. Към датата на връчване на заповедта, органът по назначаване е длъжен да изплати или да представи доказателства за извършено плащане по банков път на договорената сума за обезщетението, което в настоящия случай не е сторено. Техническите действия на органа по назначаване за осигуряване на сумите за плащане следва да са извършени своевременно, така че да може да се осъществи едновременно плащане на обезщетението заедно с връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. В противен случай е налице неизпълнение на императивно условие на нормата, поради което прекратяването на правоотношението е извършено в нарушение на материалния закон, при липса на изискуемите кумулативно елементи на чл. 107а от ЗДСл. /Решение № 3387 от 8.03.2019 г. по адм. д. № 10004/2018 г. на ВАС, Решение № 3280 от 04.03.2020 г. по адм. дело № 8933/2019 г. на ВАС, V отделение/.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е незаконосъобразен, като издаден в несъответствие с материалноправните разпоредби. А жалбата като основателна, следва да се уважи.

С оглед изхода на делото на ответника не се дължат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ, чл. 173, ал. 3 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 54 състав

**Р Е Ш И :**

**ОТМЕНЯ** по жалбата на **Г. А. Г.**, ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [улица], ап. 20, вх. Б, ет.1, Заповед № РД-02-33-11/21.01.2025 г. на Министъра на туризма, с която на основание чл. 107а от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя с ответника.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

**Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.**